

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΠΑΖΕΝ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Λώρα Έριελν.
Ένας κλέφτης.
Μια πολυτελής κρεβατοκάμαρα. Μυρωμένη άτμοσφαιρα. Η Όμορφη Λώρα μόλις έχει γυρίσει από το χορό. Λάμπει από τη χαρά της. Η νύχτα είναι γλυκειά, σαν άνοιξη. Ένα άσημνο σελήνηφωσ κάνει παραμυθένια και φαντασμαγορική τη Βενετία. Η Λώρα άνοιγει το παράθυρο κι' όστερα γυρίζει κοντά στο μεγάλο καθρέφτη. Κυτάζει μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο το κολλίε της. Ένα άπεροχο κολλίε από χοντρά μαργαριτάρια.

μιά ύπερρήφανη κίνηση βγάξει το κολλίε της και το πετάει με περιφρόνηση πάνω στην τουαλέτα.—Νά, πάρε το μαργαριτάρια μου ! Και τώρα, έλπιώ ότι θα μου άδειάσει τη γωνιά... (Η Λώρα χαμφλώνει τα μάτια της και ψιθυρίζει μ' έμπενη φωνή) : Και τώρα, κάνετε μου μία χάρη... Έσείς μπορείτε να καταφέρετε τα πάντα ! Μή μ' άφησετε με την έντοσή μου με κολλίε το κολλίε !... Βρήτε μία δικαιολογία... Μιά πρόφαση !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ (σηκώνεται άποτομα, συγκινημένος. Η κίνηση του είναι νευρική. Νομίζει κανείς ότι θα χάζει την ψυχραιμία του. Έπειτα όμως παίρνει άπορασιστικά από την τουαλέτα το μαργαριταρένο κολλίε και κρατώντας το στο χέρι, κάνει μία ύποκλιση μπροστά στη Λώρα).—Και νήχτα, δεσποινίς Λώρα. Πριν φύγω, θέλω να δής ότι δέν παίρνω μαζί μου κανένα άλλο κόσμημα σου.

ΛΩΡΑ (προσπαθώντας να δώσει στη φωνή της ένα τόνο μεγάλης πελαγίας).—Τι να τα κάνω πια τα κοσμητάτά μου ; Μου παίρνεται κάτι άλλο, που έχει πιο μεγάλη αξία κι' από τα χρυσιακά κι' από τα μαργαριτάρια... (Φέρνει το χέρι της άρσπερά, στο στήθος, σαν να πονή ή καρδιά της, σαν να θέλει να προστατεύσει την καρδιά της. Ο κλέφτης την κυτάζει κατάπληκτος, ταραγμένος).

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ (ψιλλίζοντας).—Λώρα, είνε δυνατόν ; Έσύ ; Έσύ ; Μά είνε λοιπόν άλήθεια ; Λώρα, πές μου ; Μ' αγαπάς ; Όχι, Λώρα ! Όχι ! Δέν είνε άλήθεια ! Μά τι τρέλλα είνε αυτή ; Τι τρέλλα !... (Αυτή τη φορά η Λώρα σασίζει σε άλήθεια. Δέν φανταζόταν ότι ο κλέφτης θάπρεπε τόσο εύκολα στην παγίδα...)

Τι έπρεπε λοιπόν να κάνη ; Άπολαοσάτα : ν' άρχισή τα κλάματα... Καί κλάει. Ο κλέφτης θέλει να πη κάτι, μά δέν μπορεί. Μέσα στα μυώδεις δάχτυλά του τρέμουν τα μαργαριτάρια. Η Λώρα, κρυφά, άνάμεσα από τα δάκρυά της, παρακολουθεί τις κινήσεις του).

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Λώρα, έκουσε... Δέν είνε κανείς που φαντάζεσαι... Δέν γεννήθηκα για να κλέβω... Άκούσε με, Λώρα... Είχα έναν μεγάλο, έναν παράφορο έρωτα... Μά η γυναίκα που λάτρευα είχε μία καινού ψυχή και με ξεγέλασε. Μιά μέρα, άφοδ πρώτα με κατόστρωσε, έφανε άπό το σπίτι και μ' άφησε μονάχο, στην πιο μαύρη δυστυχία... Κι' έτσι, σιγά-σιγά, δίχως να το καταλάω, πήρα τον κακό δρόμο... Κανείς πια δέν μ' αγαπούσε... Ήμιον ολιώμαχος κι' άτελειώματος... Κι' έβλεπα, γά να ήζωσα. Μά τώρα, Λώρα, δέν έξωρα πώς άλλαξα ξαφνικά. Νουώθη μία άπειρη κалуωσύν μέσα στην ψυχή μου... Έγνα άλλος άνθρωπος... Ναι !... Άλλος άνθρωπος, κι' είμαι ύπερήφανος που νουώθη ότι έχω κι' έγω καρδιά κι' ότι μορφή πάλι ν' άγατήσω !... (Άρνητο το μαργαριταρένο κολλίε πάνω στην τουαλέτα, δίπλα στα χρυσιακά). Και τώρα, Λώρα, θέλεις να μου σφίξης το χέρι ;... (Η Λώρα τον σφίγγει το χέρι, με μία ματιά τόσο άνηγιατική, που δέν έξωρε κανείς άν έπαρξεί έρωτα ή συμπόνια).

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Άντίο, Λώρα, γά πάντα... ΛΩΡΑ.—Άντίο... ναι... γά πάντα...

(Ο Άρλεκίνος, εόκνητος, περνάει το πεζούλι του παραθύρου και χάνεται μέσα στη νύχτα. Η Λώρα τότε, μ' ένα χαμόγελο θριαμβώ, παίρνει το κολλίε της και το χαιδέει, με μία άπεριγρήστη έχαρισιστή. Έπειτα ρίχνει ένα τυνημένα βλέμμα από το παράθυρο και κρούει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της. Άλήθεια, ο κλέφτης άπό τη χάρη της...)

PENE MPAZEN

ΤΑ ΠΕΡΙΒΡΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Η πρώτη Γερμανική εφημερίδα έξεδόθη στο Βερολίνο, κατά το 1818, δηλαδή κατά τις άρχές του τριωνυατατούς πολιέου.
Ίδου δ' ή τίλος της :
« Έκθεσις τών συμβαινόντων εν Γερμανία, Γαλλία, Άγγλία, Βοσμία, Ούγγαρία και Κάτω Χώραις ».
Και κάτω από τον τίλο δημοσιεύταν πάντα δ' άόλουθη φράσις :
« Η εφημερίς μας θα έκδίδεται έβδομαδιαίως, άν δ' Θεός μας χαρίζει ζωήν ! »

—Φτάνει ! το φώναζε με την έπιτακτική φωνή του.

ΛΩΡΑ (χαϊδεύοντας τα μαργαριτάρια).—Άγαπημένο μου, μαγικό μου φυλαχτό, μ' έκανες άπόψε πιο όμορφη και πιο έπιθυμητή άπ' όλες τις γυναίκες. Ά ! πόσο είμαι εύτοισμένη !... Ο άγαπημένος μου, έκείνος που άνειρεύομαι από μικρή, είνε σκλάβος μου τώρα... Τι όμορφος πού είνε ! Ψηλός, άριστοκρατικός, με φλογερά μαύρα μάτια... Ά ! πόσο τυχερή στάθηκε στον έρωτα !... Είχα την καλύτερη μεταμείριση, άπόψε στο χορό ! Και τι ηλίθιας πού είνε !... Όταν είδε πώς μ' ένοχλώσε με το έπίμονο κόρτε του εκείνος ό χοντρός περσοτός, λίγο έλειψε να κάνει σπίνδαλο !... εφάνει δ' του φώναζε μία στιγμή, με την έπιτακτική φωνή του, έτοιμος να τον πετάξει στο κανάλι... (Η Λώρα βγάξει τα δαχτυλίδια της κι' άξαρνα, τρέχει κοντά στο παράθυρο).—Άν ήταν τόσο τρελλός, ώστε να με πάρη από πίσω... (Κυτάζει το δρόμο κι' άποτομα άποταβάεται τρουαριμένη). Ναι, αυτός είνε... Με πήρε από πίσω !... έρωτα !... (Αφουράζεται). Νά, κλεισάει... Τώρα στάθηκε ! Τι θέλει ; Μά τι θέλει ; Ά, πώς τρέμο άπό το φόβο μου ! Μά δέν φαντάζομαι να έχη την τάλημ... (Έκείνη τη στιγμή πέφτει κάτι μπροστά στα πόδια της. Είνε ένα μικρό πορτοφόλι. Η Λώρα το άνοίγει και παίρνει από μέσα ένα σημαντικόμα. Διαβάζει) : « Άγαπημένη μου Λώρα, πρέσει να σου μιλώσω ! Πρόσεξε : πρέσει ! Άταραχήτος ! Άν μου άρνηθήτε αυτή τη χάρη, δέν έξωρα κι' έγω τι μορφή να κάνω. Ο έρωσ μ' έχει τρελλάνει θ' Θεέ μου ! Αυτός ό άνθρωπος είνε τρελλός !... (Η Λώρα, κατάχλωμη, άρχίζει πάλι να διαβάζει το γραμμα. Ξαφνικά, στο πεζούλι του παραθύρου, παρουσιάζεται ένα κεφάλι κι' έπειτα το σώμα ενός προσώπου όμορφου. Είνε ένας όμορφος Άρλεκίνος. Με μία έκπληκτική εύνανησία, ληθάει μέσα στο δωμάτιο, παίρνει στην άγκαλιά του τη Λώρα και με το ένα χέρι της φράζει το στόμα. Η Λώρα τον κυτάζει, τρέμοντας σύγκοχη. Την άγκαλιά άγαγε στ' άλήθεια ; Μιά τρεμική σέση περνάει άπ' το μυαλό της. Άπό το χέρι της ξεφεύγει το σημαντικόμα... Και το πρόσωπό της παίρνει μία έκαρσιση άπεριγρήστης περιφρόνησης. Το άγκάλιασμα του Άρλεκίνου δέν ήταν έρωτικό. Ήταν άποτομο, βίαιο. Η Λώρα προσπαθεί να ξεφύγη από τα χέρια του. Κι' άξαρνα ξεγινωστράει και πετιέται πρό, τα πίσω). Εισάστε ένας κλέφτης ! Ένας κοινός κλέφτης ! (Ο άγνωστος χαμογελάει και κοιτάει άτάραχος στην πολυθρόνα που βρίσκεται δίπλα στην τουαλέτα της). Ω, αυτό είνε άνυπόφορο ! Φύγετε ; Φύγετε άμέσως !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Ήουάστε... Γιατί θυμονετε άδικα ; Ήουάστε, λοιπόν !...

ΛΩΡΑ.—Εισάστε ένας κλέφτης ! Φύγετε !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Πολύ καλά. Θά φύγω, άν μου δώσετε πρώτα το μαργαριταρένο κολλίε σας.

ΛΩΡΑ (φέροντας τα χέρια στο στήθος, σαν να θέλει να προστατεύσει το κολλίε).—Ά, αυτό θα ! Ποτέ ! Μπορείτε να με σκοτώσετε, μά μη περμίνετε να σας δώσω άπό το κολλίε μου !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ.—Πρόσεξε, Λώρα ! Έγχασα μία δίδωλη έβδομάδα γά να έτοιμάσω αυτό το κολλίε. Μιά δίδωλη έβδομάδα σε κνηγούσα, σου έκανα κόρτε, γά να κατορθώσω κάποτε να σε πηλώσω.

Άπόψε στο χορό πήρα την άπόρεια να δώσω ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία. Σ' άολούθησα, μπήκα άπό το παράθυρο και ύπέθητα ότι θα... λιποθύμισες, μόλις μ' έβλεπες ! Δίδωλε ! Τι να γίνη ; Άδύτ είνε να άποδοτμα του έπαγγέλιόμου. Μά δέν θα φύγω, να είλαστε βέβαιη, άν δέν πάρω πρώτα αυτά τα όμορφα μαργαριτάρια...

ΛΩΡΑ.—Δουκίμισες, λοιπόν ! Ο' άναστατόσω τον κόσμο άπό πς φωνές !...

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ (μ' ένα ξηρό τόνο στη φωνή).—Άν φωνάζετε, είμαι χαμένος. Πρόσεξε, Λώρα. Μπορεί να χάζω την ψυχραιμία μου και να σε...σκοτώσω !...

ΛΩΡΑ (καταλαβαίνει ότι ανυπόθεσις στ' άλήθεια ή ζωή της και με